

Arrest

nr. 182 116 van 10 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 9 februari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LEFEVERE die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I.FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 25 oktober 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 8 november 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrakenonderzoek leert dat verzoeker reeds werd aangetroffen in Italië op 5 oktober 2016 wegens illegale binnenkomst.

1.3. Verzoeker wordt 8 november 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 14 november 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 13 (1) van de Dublin III-verordening.

1.5. Daar binnen de overeenkomstig artikel 22 (1) van de Dublin III-verordening voorziene termijn geen antwoord werd ontvangen inzake het overnameverzoek, wordt Italië op grond van artikel 22 (7) van deze verordening geacht in te stemmen met het overnameverzoek en verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 februari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [J. A.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Soedan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 08.11.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat de vingerafdraken van de betrokkene op 05.10.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië werden geregistreerd.

De betrokkene, van Soedanese nationaliteit, werd verhoord op 08.11.2016 en verklaarde dat hij Soedan op 09.01.2016 verliet om via Tsjaad naar Libië te reizen om daar ongeveer 9 maanden te verblijven. Hij gaf aan dat hij Libië op 03.10.2016 verliet om met een boot het grondgebied van de Lidstaten te betreden. In Italië werden de vingerafdraken van de betrokkene op 05.10.2016 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene gaf aan dat hij ongeveer 2 dagen op straat verbleef waarna hij in een opvangcentrum in Bari werd geplaatst waar hij onmiddellijk vertrok om via Milaan naar Ventimiglia te reizen. Hij gaf aan er ongeveer 17 dagen in een vluchtelingenkamp te hebben verbleven alvorens naar Frankrijk te reizen om daar ongeveer 4 dagen in Nice bij onbekende mensen te verblijven en 2 dagen op straat in Parijs. Hij gaf aan op 25.10.2016 naar België te zijn doorgereisd. In België diende de betrokkene op 08.11.2016 een asielaanvraag in.

Op 14.11.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan niet te weten waarom hij voor België koos en verklaarde dat toen hij in Italië en Frankrijk aankwam hem werd aangeraden door anderen om naar België te gaan. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat hij gedwongen werd zijn vingerafdraken te laten registreren en hij daarvoor werd aangevallen door de Italiaanse politie. Hij gaf aan dat hij er ook geen onderdak en eten kreeg.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat hij er verplicht werd zijn vingerafdrukken te laten registreren en daarom naar eigen zeggen door de Italiaanse politie aangevallen werd. Bovendien gaf hij aan dat hij er geen onderdak en eten kreeg.

Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Betreffende zijn bewering dat de Italiaanse politie hem in die context zou aangevallen hebben, merken we vooreerst op dat de betrokkene zich uitdrukt in algemeen vage bewoordingen, zonder nog maar een begin van formeel bewijs voor te leggen. We wijzen er bovendien op dat de betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken genomen werden in de boot waarmee hij het Italiaanse grondgebied binnenkwam en de vermeende feiten zich derhalve afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Italiaanse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende zijn bewering als zou hij geen onderdak en eten hebben gekregen, merken we vooreerst op dat de betrokkene - gevraagd naar zijn gevolgde reisroute - uitdrukkelijk verklaarde dat hij naar een opvangcentrum werd gebracht, maar daar onmiddellijk vertrok om zelf verder te trekken en daarna nog ongeveer 17 dagen in een vluchtelingenkamp in Ventimiglia verbleef. De verklaringen van de betrokkene zijn derhalve fundamenteel tegenstrijdig en de geuite beweringen kunnen bijgevolg als uiterst twijfelachtig worden beschouwd. Bovendien wijzen we er op dat - indien de betrokkene ondanks de tegenstrijdigheid van zijn verklaringen - effectief geen opvang heeft genoten, dit de Italiaanse autoriteiten geenszins euvel kan worden geduid. De betrokkene kwam Italië op illegale wijze binnen en diende gedurende zijn gehele verblijf in Italië geen asielaanvraag in. Het stond ons inziens de betrokkene vrij om een asielaanvraag in te dienen en op deze manier onder het toepassingsgebied te vallen van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Uit het vingerafdrukkenonderzoek is duidelijk gebleken dat de betrokkene geen dergelijk verzoek om internationale bescherming indiende en derhalve kan het de Italiaanse autoriteiten niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de daaraan gekoppelde opvangvoorzieningen overeenkomstig de opvangrichtlijn.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de

Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielpcedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1994 geboren man zonder kinderen wiens echtgenote in Soedan verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de het feit dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van

een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de

Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 14.11.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting inzake de geschonden geachte bepalingen en beginselen verstrekt hij volgende toelichting bij het middel:

“In de bestreden beslissing worden volgende motivering weergegeven betreffende de keuze van verzoeker voor België:

[...]

Het feit dat verzoeker bezwaar uit tegen een overdracht aan Italië omwille van het feit dat hij daar met geweld gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, dat hij daar in menonwaardige omstandigheden ontvangen en opgevangen werd, staan niet gelijk aan een vrije keuze van verzoeker.

Verzoeker kwam naar Europa op zoek naar bescherming, maar werd bij het aan komen in Italië van 6u 's ochtends tot 18u 's avonds op de boot vastgehouden zonder eten of drinken. Nog op de boot werd hij met geweld gedwongen zijn vingerafdrukken af te geven. Verzoeker werd daarbij geslagen en geschopt door de politie.

Vervolgens werd verzoeker tijdens die daarop volgende nacht per bus naar een opvangcentrum in Bari gebracht waar hij één dag verbleef in schrijnende omstandigheden. Het centrum was overbevolkt, er was geen eten, mensen sliepen op de grond,...

Dit onthaal en deze opvang dwongen verzoeker ertoe Italië te verlaten en in een ander Europees land asiel aan te vragen.

Verzoeker vertrok vervolgens via Milaan naar Ventimiglia om op die manier naar Frankrijk te kunnen reizen. Verzoeker verbleef in een tijdelijk opvangcentrum in Ventimiglia en dit in opnieuw schrijnende omstandigheden. Meerdere mensen moesten samen in een bed slapen, anderen sliepen op de grond. De hygiëne liet heel wat te wensen over met verstopte douches en een stank die niet te harden was. Er was niet genoeg voedsel voor iedereen waardoor verzoeker soms naar de Kerk ging om daar wat eten en drinken te kunnen krijgen. Sommige van de personeelsleden gedroegen zich heel vijandig naar de bewoners toe, zo ook naar verzoeker.

Na een verblijf van een kleine twee weken in het centrum in Ventimiglia stond verzoeker op straat.

Dat verzoeker na zo'n onthaal in Europa, waar hij naartoe kwam op zoek naar bescherming, dan op zoek gaat naar een ander land dat hem kan beschermen, kan moeilijk een vrije keuze genoemd worden. Verzoeker werd het slachtoffer van onmenselijke en vernederende behandelingen en loopt het risico bij een overdracht naar Italië hiervan opnieuw het slachtoffer te worden en aldus in een situatie te belanden in strijd met artikel 3 EVRM.

Dat de slagen en schoppen die verzoeker van de politie heeft gekregen bij het onder dwang afnemen van vingerafdrukken worden afgedaan met "Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Italiaanse instanties met voeten werden getreden" en verder nog "Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties."

Op de Belgische autoriteiten rust de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling (EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juii 2000, nr. 40035/90, Jabari v. Turkije, par. 39).

Politiegeweld zonder enig verder onderzoek beoordelen als dat de fundamentele beginselen niet met de voeten werden getreden getuigt niet van het uitvoeren van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek. Vervolgens opmerken dat verzoeker dan maar een klacht had moeten indienen bij de bevoegde instanties terwijl verzoeker net in Europa aankwam zoekend naar bescherming, geslagen en geschopt werd door de bevoegde instanties en dan bij die instanties daarover een klacht zou moeten indienen, blijkt gewoon onredelijk.

De Belgische autoriteiten gaan aldus heel licht over de klachten van verzoeker over zijn korte verblijf in Italië en zo ook over de situatie die verzoeker te wachten staat bij een overdracht naar Italië: "Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden."

De Belgische autoriteiten steunen hun beslissing onder andere op het AIDA-rapport van december 2015 en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" - Aufnahmehilfen in Italien Zur Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien) van augustus 2016.

Dit laatste rapport van de Swiss Refugee Council wordt op hun website als volgt voorgesteld: "Swiss Refugee Council GSAR detected systemic deficiencies in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. Regarding persons under a Dublin procedure with a possible transfer to Italy, OSAR calls in particular for in-depth investigations in all individual cases looking at the individual reception situation in Italy."

In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan terugkeerders. De nood aan ondersteuning van ngo's onderstreept echter hoezeer de Italiaanse autoriteiten het zelf laten afweten.

Vervolgens wordt erop gewezen dat de auteurs van het rapport zich gericht hebben op Rome en Milaan en dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië. "We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn terzake. We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."

Verzoeker wil er echter op wijzen dat er voor hem reeds een vlucht gepland staat op 16 februari 2017 en dit met bestemming Rome en hij dus wel degelijk in de situatie terecht komt zoals beschreven in het rapport:

"Overall, we were under the impression that support for transferees on arrival and allocation to an accommodation and even organising a train ticket for the journey to the respective Questura are relatively arbitrary and incidental. This impression was shared by our interview partners." (p.30)

Het is tevens al geruime tijd gekend dat er geen voldoende en adequate opvang is voor asielzoekers die onder toepassing van de Dublin III Verordening terugkeren naar Italië. Deze problematiek wordt ook al aangekaart in het AIDA-rapport (p.63-64).

Het EHRM wees tevens reeds op de kwetsbaarheid van asielzoekers en het feit dat zij bijzondere bescherming vereisen in de zaak Tarakhel v. Zwitserland. Een overdracht zonder individuele waarborgen zou volgens het EHRM een schending van artikel 3 EVRM kunnen betekenen.

Het hierboven aangehaalde rapport van de Swiss Refugee Council wijst echter ook op de bijzondere kwetsbaarheid van alleenstaande mannen (p.60-61):

"Single men are not considered vulnerable. However, all people who find themselves in the situation of being homeless, constantly afraid of attacks and having to cover their basic needs are vulnerable. The ECtHR is also of this opinion, as it noted that asylum seekers should generally be considered a vulnerable group on account of their legal status alone.

Young, healthy men in particular are expected to be able to look after themselves. They are therefore transferred under the Dublin system without any further clarifications, and appealing against the transfer is more or less futile in our experience.³⁶⁶ However, as they are not considered vulnerable, they are given low priority by many accommodation centres. At the same time, they belong to the group most affected by unemployment in Italy (see chapter 7.2).

Single men with protection status, who are sent back to Italy, are therefore highly likely to end up homeless or living in a squat, without any hope of improving their situation."

Verzoeker betreft een alleenstaande asielzoeker die overgebracht zou worden naar Rome in het kader van de Dublin III Verordening en dus extreem kwetsbaar.

Ondanks het feit dat meerdere rapporten de onthaal- en opvangproblematiek echter aan de kaak stellen, blijven de Belgische autoriteiten van mening dat "Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

In de bestreden beslissing wordt ook nog verwezen naar een recent rapport van Amnesty International "Hotspots Italy. New EU s Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights". Daarbij wordt vermeld "dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."

Nergens in de bestreden beslissing wordt echter verwezen naar het hoofdstuk over de schending van het non-refoulementbeginsel in datzelfde rapport van Amnesty International (p.42-51).

"In recent years, Italy has already been found to have forcibly returned individuals potentially in need of international protection and exposing them to the risk of being subjected to ill-treatment in another country. In we latest case, *Khlaifia and Others v. Italy*, the Europe an Court of Hum an Rights round that the applicants had suffered a collective expulsion (among other violations), as the order for their repatriation to Tunisia did not refer to their personal situation. Although over one year has passed since the adoption of that judgement, Amnesty International is not aware of any measures adopted by the Italian government to amend legislation, procedures and practices related to expulsions, to bring them in line with the substantive and procedural safeguards imposed by international and European human rights law(p.48)

Gezien de Soedanese nationaliteit van verzoeker en het feit dat hij nog geen asiel aanvraag in Italië brengt een overdracht naar Italië nog grotere risico's met zich mee:

"A new Memorandum of Understanding was signed by the Italian and Sudanese police authorities, in Rome, on 3 August 2016. The agreement deepens the cooperation between the two countries in relation to the management of migrant flows and borders, with articles specifically devoted to the repatriation of citizens irregularly residing on respective territories.

(...)

The agreement does not permit the return of someone who has requested asylum in Italy. However it provides for an identification process that is so superficial that it should be expected to lead to the rapid transfer to Sudan of individuals who, though not having submitted a request for asylum in Italy, nonetheless risk facing severe human rights violations if returned to Sudan.

In application of the agreement, on 24 August 2016 a group of 40 people identified as Sudanese nationals were repatriated from Italy to Sudan. " (p,43-44)

"The adoption of a bilateral agreement with Sudan and the expulsion of 24 August give reason for concern. Asked about UNHCR views on this matter, a spokesperson for the organisation stated "UNHCR is worried by the adoption of a readmission agreement between Italy and Sudan and has officially requested the Italian authorities to provide clarifications and reassurances about the events of 24 August." (p.46)

Het antwoord van de Italiaanse Minister van Binnenlandse Zaken op de vraag naar meer informatie betreffende de toepassing van het non-refoulement beginsel baart extra zorgen en dient zeker in rekening gebracht te worden bij een beslissing tot overdracht naar Italië: "on the returns we will continue with an even tougher approach."

Beslissingen op basis van de Dublin III-verordening moeten met de grootste voorzichtigheid worden genomen, wat een compleet en rigoureuus onderzoek inhoudt op basis van geactualiseerde informatie. Zoals hierboven reeds aangehaald rust er op de DVZ een onderzoeksplicht om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Dat de motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel tevens vereisen dat een zorgvuldig onderzoek wordt gedaan naar de feiten en belangen, rekening houdende met alle elementen, teneinde tot een deugdelijke en afdoende gemotiveerde besluitvorming te komen.

De aangehaalde elementen tonen echter duidelijk aan dat de opvang van asielzoekers in Italië structurele problemen vertoont: beperkt aantal plaatsen, geen zekerheid over opvang, nog grotere problemen voor de 'Dublin-asielzoeker'. De bestreden beslissing vermeldt geen enkele garantie, geen enkele individuele waarborg, betreffende een waardige opvang voor verzoeker en het risico betreffende een schending van artikel 3 EVRM.

Uit wat hierboven wordt besproken, kan worden besloten dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een nauwkeurig en volledig onderzoek heeft plaatsgehad naar de actuele opvangsituatie van de Dublin-terugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van artikel 3 EVRM.

Dat op grond van het laatste rapport van de Swiss Refugee Council DVZ niet kan stellen dat er geen ernstig risico bestaat inzake opvang van asielzoekers in Italië, waarvan verzoeker het slachtoffer zou kunnen zijn.

Dat verzoeker minstens aannemelijk maakt dat hem bij een terugkeer naar Italië als asielzoeker/Dublinterugkeerder geen menswaardige opvang zal worden aangeboden.

Dat verzoeker tevens het risico loopt uitgewezen te worden naar Soedan.

Dat we dan ook moeten besluiten dat er geen rekening werd gehouden met alle beschikbare en relevante elementen.

Dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd op basis van alle relevante elementen naar het risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd en dat daarbij de motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.”

2.3.2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen en verzoeker de motieven die ten grondslag liggen aan deze beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Gelet op de uitvoerige motivering inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest dient ook te worden aangenomen dat deze motivering verzoeker in staat stelt kennis te nemen van de redenen waarom verweerder een reëel risico in de zin van deze bepalingen niet weerhield bij overdracht aan Italië. Ook op dit punt is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en verzoeker blijft op het eerste zicht in gebreke enig gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

2.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat

land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van

bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

2.3.2.2.3. Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het "*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*" – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*" (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.3.2.2.4. Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en

Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3.2.2.5. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2.2.6. In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielpcedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublinterugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overname door Italië.

Hierbij wordt eerst nagegaan of verzoeker, met de algemene rapporten waarnaar hij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Te dezen komt het betoog van verzoeker er grosso modo op neer dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers.

Voorafgaandelijk benadrukt de Raad in dit verband dat verweerder, door aan te geven dat verzoekers vingerafdrukken door de Italiaanse autoriteiten enkel werden geregistreerd wegens illegale binnenkomst, en dus niet wegens het indienen van een asielaanvraag, en het vervolgens een overnameverzoek - en dus geen terugnameverzoek - betreft, hetgeen ook duidelijk blijkt uit het toegepaste artikel 22 van de Dublin III-verordening, duidelijk heeft aangegeven dat in casu een situatie voorligt van een asielzoeker die niet reeds asiel vroeg in Italië. Verzoekster weerlegt dit uitgangspunt niet. Het uitgangspunt in de bestreden weigeringsbeslissing dat verzoeker niet reeds een asielaanvraag indiende in Italië impliceert verder dat verzoeker aldaar nog niet was opgenomen in het opvangsysteem voor asielzoekers.

2.3.2.3.7. Aangaande de toegang tot de asielpcedure wordt in de bestreden weigeringsbeslissing gesteld:

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbodt voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).”

Verzoeker gaat als dusdanig niet in op voormelde motivering, doch verwijst wel naar een rapport van Amnesty International van oktober 2016 dat de situatie in de zogenaamde 'hotspots' in Italië op de korrel neemt en waarin wat Italië betreft gewag wordt gemaakt van gevallen waarin het non-refoulementbeginsel werd miskend. In dit verband wordt concreet verwezen naar de uitspraak van het

EHRM in de zaak Khlaifa e.a. t. Italië in zijn arrest van 1 september 2015. Verder wijst verzoeker op een overeenkomst aangegaan in augustus 2016 tussen de Italiaanse en Soedanese politiediensten om nauwer samen te werken op het vlak van het beheer van migratiestromen en grenzen en waarin bepalingen staan die specifiek betrekking hebben op de uitwijzing van illegale onderdanen. Verzoeker geeft aan het risico te lopen door de Italiaanse autoriteiten te worden uitgewezen naar zijn herkomstland voordat hij asiel kan vragen.

De Raad merkt in dit verband op dat de zaak Khlaifa e.a. tegen Italië van het EHRM specifiek handelde over de situatie van asielzoekers / migranten die op zee werden opgepikt door de Italiaanse kustwacht en werden overgebracht naar het eiland Lampedusa, waarna zij na een opstand op het eiland werden teruggedreven naar Tunesië. Ook het rapport van Amnesty International handelt in beginsel over de situatie van bootvluchtelingen die toekomen in Italië. Deze zaak en dit rapport betreffen aldus de specifieke situatie van migranten en asielzoekers die via de Middellandse Zee toekomen in Italië, en er blijkt niet dat deze situatie zonder meer kan worden getransponeerd op de situatie van zogenaamde Dublin-terugkeerders. De Raad is, in navolging van verweerder, van oordeel dat in de specifieke situatie van verzoeker eerder aansluiting moet worden gezocht bij de door verweerder aangehaalde rechtspraak van het EHRM, waarin het EHRM op verschillende tijdstippen en ook nog zeer recent heeft bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland; EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 33). Hierbij werden geen problemen weerhouden voor verzoekers om internationale bescherming om bij overname door Italië in het kader van de Dublin-reglementering in deze lidstaat asiel te vragen. Ook in het AIDA rapport dat specifiek handelt over Dublin-terugkeerders wordt op het eerste zicht geen gewag gemaakt van problemen waarbij deze personen nog voordat zij de mogelijkheid hebben asiel te vragen reeds dreigen te worden verwijderd. Ook door te verwijzen naar de overeenkomst tussen de Italiaanse en Soedanese politiediensten maakt verzoeker nog niet aannemelijk dat hij bij overdracht aan Italië geen asiel zou kunnen vragen, zoals dit wordt bevestigd in het door verweerder aangehaalde AIDA-rapport dat wel specifiek de situatie van Dublin-terugkeerders betreft. Deze door verzoeker aangehaalde overeenkomst stelt verder uitdrukkelijk dat het geen toepassing vindt op asielzoekers in Italië. Verzoeker maakt aldus prima facie niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Italië dreigt te worden verwijderd voordat hij de mogelijkheid heeft asiel te vragen en de asielprocedure te doorlopen.

De Raad stelt vast dat verzoeker, waarvan niet blijkt dat hij in Italië reeds asiel vroeg, geen concrete argumenten naar voor brengt die van aard zijn de vaststelling te weerleggen dat hij bij overdracht aan Italië een asielaanvraag zal kunnen indienen en toegang zal hebben tot de asielprocedure. Hij brengt evenmin concrete gegevens aan dat de asielprocedure niet adequaat zou zijn of geen voldoende waarborgen zou bieden.

2.3.2.2.8. Verzoeker stelt verder dat er voor Dublin-terugkeerders in Italië onacceptabele opvangomstandigheden heersen.

De Raad benadrukt dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst wordt in de bestreden weigeringsbeslissing opgemerkt *“dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.”*

Vervolgens wordt er, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde*

het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 én in oktober 2016 nogmaals bevestigde dat de situatie voor asielzoekers in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het MSS arrest en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië, en van de opvangvoorzieningen aldaar, op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland; EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 33).

Uit verdere lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. Verweerder heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft zich met name gesteund op het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA rapport genoemd) en op het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016), waarvan verzoeker niet betoogt dat ze niet recent genoeg zijn.

Verweerder komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse asielprocedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven, aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om de tekortkomingen het hoofd te bieden. Hij oordeelt dat deze bronnen geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië is geregeld. Verweerder baseert zich onder meer op het AIDA rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF rapport van augustus 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Vooreerst vermeldt de bestreden weigeringsbeslissing dat uit dit AIDA rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Verweerder besluit vervolgens na lezing van het SHF rapport van 2016 dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat Dublin-terugkeerders "geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."

Verder wordt, voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië, gesteld dat:

"Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15)."

Verweerder neemt bij zijn beoordeling tevens zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening: *“Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)."*

Verweerder besluit vervolgens: *“Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."*

Verweerder heeft omstandig gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden weigeringsbeslissing weergegeven bronnen.

Verzoeker kan, in het licht van voormelde omstandige motivering, niet zonder meer verwijzen naar of citeren uit het AIDA rapport van december 2015 of het SFH rapport van augustus 2016, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van verweerder – die de erin genomen standpunten, samengelezen met informatie uit andere recente bronnen uit het jaar 2016, niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet zou nakomen – kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. Verzoeker kan zich er niet mee tevreden stellen louter te verwijzen naar pagina's in een rapport dat ook door verweerder wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Hij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat dit besluit in casu steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betwist niet dat Dublin-terugkeerders in de luchthavens van Rome en Milaan worden begeleid en ondersteund door NGO's die er actief zijn. Ook deze NGO's kunnen blijkens de door de verweerder gehanteerde rapporten van AIDA en SFH opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublin-terugkeerders begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, quod in casu, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan haar vertrek uit Italië (SPRAR en CARA). Uit het vermeld AIDA rapport (p. 60 e.v.) blijkt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en

CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH rapport blijkt het volgende: « *A Rome, l'ONG en fonction à l'aéroport s'efforce d'organiser un hébergement pour les personnes qui, avant leur transfert en Italie, n'avaient pas encore déposé une demande d'asile en Italie et à l'égard de qui la Questura de Rome est par conséquent compétente pour la procédure d'asile.* » (p. 28) en « *Les CAS sont gérés par diverses institutions, notamment par des communes, des organisations privées et également parfois des ONG.* » (p. 33). Hieruit blijkt dus dat NGO's voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals verzoeker, in eerste instantie een opvangplaats voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Uit het AIDA rapport van december 2015 blijkt voorts dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten via de luchthaven van Rome. Het SFH rapport stelt in deze situatie dat Dublin-terugkeerders in Rome door de grenspolitie van het vliegtuig worden gehaald en worden begeleid naar het kantoor van de "Questura" alwaar zij worden geregistreerd (p. 26). Zoals reeds werd geadviseerd, zijn in de luchthaven van Rome ook NGO's actief die Dublin-terugkeerders begeleiden en ondersteunen.

Uit het AIDA rapport blijkt verder dat asielzoekers in het algemeen in de eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doervloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Verzoeker maakt op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat hij niet binnen een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kan in de informatie die verzoeker ter zake naar voor brengt geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS, CARA of SPRAR centra, in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoekers grondrechten zouden aantasten.

Verzoeker betoogt dat het gestelde dat NGO's klaar staan om aankomende Dublin-terugkeerders bijstand te verlenen juist onderstreept dat de Italiaanse autoriteiten het laten afweten, doch toont aldus prima facie nog niet aan dat het opvangsysteem zoals dit thans bestaat in Italië dermate structurele tekortkomingen kent dat asielzoekers niet langer aan dit land kunnen worden overgedragen en ontkracht aldus ook geenszins de vaststelling van een sterk verhoogde opvangcapaciteit in de laatste jaren en blijvende maatregelen die in dit verband worden voorzien door de Italiaanse autoriteiten. Prima facie kan verweerder rekening houden met de aanwezigheid van NGO's op de luchthavens van Rome en Milaan waar Dublin-terugkeerders veelal aankomen en de rol die deze op zich nemen om deze Dublin-terugkeerders te helpen bij het indienen van een asielaanvraag en het verkrijgen van opvang, voor zover daarnaast eveneens voldoende blijkt dat de Italiaanse autoriteiten zelf structurele en blijvende maatregelen nemen om in opvang te voorzien voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders en zich ter zake niet onverschillig opstellen. Verzoeker weerlegt dit gegeven op het eerste zicht niet.

Verzoeker wijst nog op een passage in het SFH rapport dat de ondersteuning die door NGO's wordt geboden aan Dublin-terugkeerders in de luchthavens van Rome en Milaan arbitrair en toevallig voorkomt. Hiermee toont hij evenwel nog niet aan dat Dublin-terugkeerders die daadwerkelijk ondersteuning behoeven niet bij deze NGO's terecht zouden kunnen voor eventuele hulp en ondersteuning.

Het is verder niet betwist dat verweerder op zich rekening hield met het rapport van Amnesty International van oktober 2016 dat de situatie in de zogenaamde 'hotspots' in Italië op de korrel neemt. Verweerder benadrukte evenwel dat deze omstandigheden geen betrekking hebben op de situatie van verzoeker nu hij onder de bepalingen van de Dublin III-verordening niet terug naar de Italiaanse 'hotspots' zal worden gebracht, en in dit rapport niet kan worden gelezen dat Dublin-overdrachten naar Italië niet langer mogelijk zouden zijn of noodzakelijkerwijze zouden dienen te worden opgeschort. Verzoeker brengt op zich geen argumenten naar voor ter weerlegging van dit gestelde. Wel betoogt hij dat ten onrechte geen rekening is gehouden met het hierin opgenomen hoofdstuk inzake schendingen

van het non-refoulementbeginsel. De Raad herhaalt in dit verband dat dit specifiek handelt over de situatie van migranten en asielzoekers die via de Middellandse Zee toekomen in Italië, en niet blijkt dat hiernaar dienstig kan worden verwezen wat de situatie van Dublin-terugkeerders betreft. Verweerder kon oordelen dat in de situatie van verzoeker eerder aansluiting moet worden gezocht bij het AIDA rapport dat handelt over Dublin-terugkeerders en dat geen problemen ziet op het vlak van de toegang tot de asielprocedure in de situatie van verzoeker en bij de reeds aangehaalde rechtspraak van het EHRM inzake Dublin-terugkeerders naar Italië. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bestuur op dit punt enig concreet gegeven of rapport dat alsnog een ander licht werpt op verzoekers situatie ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. De Raad herhaalt verder eveneens dat op basis van de door verzoeker aangehaalde overeenkomst tussen de Italiaanse en Soedanese politiediensten nog niet blijkt dat verzoeker bij zijn overname door Italië aldaar geen asielaanvraag zal kunnen indienen en deze overeenkomst verder uitdrukkelijk stelt dat het geen toepassing vindt op asielzoekers in Italië. Verzoeker maakt op het eerste zicht nog niet aannemelijk dat hij op basis van deze overeenkomst het risico loopt om te worden uitgewezen naar Somalië zonder of vooraleer dat zijn asielaanvraag op grondige wijze is onderzocht.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat noch verzoekers uiteenzettingen noch de informatie uit het administratief dossier op het eerste gezicht toelaten om vast te stellen dat hij verstoken zal blijven van elke vorm van opvang bij een terugkeer naar Italië of aldaar geen adequate asielprocedure zal kunnen doorlopen.

Er kan in dit verband prima facie ook worden aangenomen dat het bestuur wel degelijk een nauwgezet en actueel onderzoek heeft gevoerd en is nagegaan in welke mate de tekortkomingen waarvan nog sprake is er toe nopen vast te stellen dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen derwijze dat een reëel risico bestaat in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij oordeelde dat niet blijkt dat er in die mate en op een dergelijke schaal sprake is van tekortkomingen dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Verzoeker kan er zich in deze situatie niet toe beperken op algemene wijze te stellen dat de rapporten nog melding maken van tekortkomingen en hierin kritische bemerkingen worden gemaakt dan wel dat geen voldoende nauwgezet onderzoek zou zijn gevoerd, zonder concreet aannemelijk te maken dat enig specifiek aspect ten onrechte onderbelicht is gebleven. Hij blijft op dit punt prima facie in gebreke.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker met zijn betoog en de verwijzing naar rapporten prima facie niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker de conclusies die worden getrokken uit het AIDA rapport van december 2015 en het SHF rapport van augustus 2016 prima facie niet weerlegt.

Er blijkt prima facie niet dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk in Italië.

2.3.2.3.9. Vervolgens dient te worden nagegaan of verzoeker met zijn betoog het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoont.

Verzoeker herhaalt zijn afgelegde verklaringen dat hij in Italië met geweld werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten nemen en dat hij er in mensonwaardige omstandigheden werd ontvangen en opgevangen.

In zake het verklaarde omtrent het onder geweld afnemen van de vingerafdrukken stelt verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing als volgt:

“Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in

artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrucken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Betreffende zijn bewering dat de Italiaanse politie hem in die context zou aangevallen hebben, merken we vooreerst op dat de betrokkene zich uitdrukt in algemeen vage bewoordingen, zonder nog maar een begin van formeel bewijs voor te leggen. We wijzen er bovendien op dat de betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrucken genomen werden in de boot waarmee hij het Italiaanse grondgebied binnenkwam en de vermeende feiten zich derhalve afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrucken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Italiaanse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

Verzoeker betoogt dat verweerder aldus geen voldoende nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd en het verder onredelijk is om op te merken dat hij dan maar klacht had moeten indienen bij de bevoegde instanties terwijl hij net naar Europa kwam op zoek naar bescherming. De Raad stelt vast dat verzoeker evenwel niet duidt welk verder onderzoek dan wel had moeten of kunnen worden gevoerd ter zake. Verzoeker geeft op zich ook niet aan dat enig concreet element in dit verband ten onrechte buiten beschouwing is gebleven. De Raad merkt vervolgens op dat verweerder terecht stelde dat een mate van geweld is geoorloofd binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid wat de registratie in de context van de grenscontrole betreft, en dit nu dit een Europese verplichting is en geen vrij keuze betreft van de migrant of asielzoeker. Het komt de Raad verder nog niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder oordeelt dat in casu, nu verzoeker zich op dit punt slechts uitdrukte in algemeen vage bewoordingen, onvoldoende elementen voorliggen die toelaten te besluiten dat wat verzoeker betreft deze grenzen zouden zijn overschreden of dat er wat hem betreft reeds sprake was van een onmenselijke of vernederende behandeling in het verleden in Italië. Prima facie wordt deze vaststelling niet weerlegd en kon deze ook reeds volstaan. In ieder geval merkt de Raad verder op dat aldus ook nog niet het bewijs voorligt dat verzoeker in de hoedanigheid van Dublin-terugkeerder en asielzoeker in Italië ernstig dient te vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen. Er blijkt nog niet dat de situatie in het kader van de grenscontrole is te vergelijken met deze die geldt voor Dublin-terugkeerders die worden overgedragen aan Italië.

In zake zijn verklaring in Italië mensionwaardig te zijn ontvangen en opgevangen, motiveert verweerder verder als volgt:

“Betreffende zijn bewering als zou hij geen onderdak en eten hebben gekregen, merken we vooreerst op dat de betrokkene - gevraagd naar zijn gevolgde reisroute - uitdrukkelijk verklaarde dat hij naar een opvangcentrum werd gebracht, maar daar onmiddellijk vertrok om zelf verder te trekken en daarna nog ongeveer 17 dagen in een vluchtelingenkamp in Ventimiglia verbleef. De verklaringen van de betrokkene zijn derhalve fundamenteel tegenstrijdig en de geuite beweringen kunnen bijgevolg als uiterst twijfelachtig worden beschouwd. Bovendien wijzen we er op dat - indien de betrokkene ondanks de tegenstrijdigheid van zijn verklaringen - effectief geen opvang heeft genoten, dit de Italiaanse autoriteiten geenszins euvel kan worden geduid. De betrokkene kwam Italië op illegale wijze binnen en diende gedurende zijn gehele verblijf in Italië geen asielaanvraag in. Het stond ons inziens de betrokkene vrij om een asielaanvraag in te dienen en op deze manier onder het toepassingsgebied te vallen van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming (‘de

opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Uit het vingerafdrukkenonderzoek is duidelijk gebleken dat de betrokkene geen dergelijk verzoek om internationale bescherming indiende en derhalve kan het de Italiaanse autoriteiten niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de daaraan gekoppelde opvangvoorzieningen overeenkomstig de opvangrichtlijn."

In zoverre verzoeker herhaalt dat de erbarmelijke onthaal- en opvangomstandigheden hem dwongen Italië te verlaten, merkt de Raad prima facie op dat verweerder dient te worden bijgetreden dat verzoeker als illegale vreemdeling in Italië, en doordat hij er geen asiel vroeg, in wezen ook niet gerechtigd was op de opvangvoorzieningen die moeten worden voorzien voor asielzoekers overeenkomstig de Europese regelgeving. De preciaire levensomstandigheden in Italië waarvan hij thans gewag maakt hangen samen van zijn illegaal statuut in Italië en het gegeven dat hij aldaar geen asiel vroeg, waardoor hij ook niet kon terugvallen op de opvangvoorzieningen voor asielzoekers. Aldus blijkt andermaal nog niet dat verzoeker indien hij thans als Dublin-terugkeerder terugkeert naar Italië geen asiel kan vragen en er geen toegang kan hebben tot adequate opvangvoorzieningen als asielzoeker en dit daargelaten de waarachtigheid van zijn verklaringen.

Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, blijkt niet dat in zijn concrete situatie individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse instanties. Immers toont hij niet aan dat hij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Verzoeker gaf zo ook niet aan gezondheidsproblemen te hebben.

In recente rechtspraak bevestigt het EHRM dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich ook niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

2.3.2.3.10. Gelet op het bovenstaande dient prima facie te worden vastgesteld dat verzoeker noch met zijn verwijzing naar algemene rapporten noch met zijn betoog aangaande zijn individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan Italië aantoot.

Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval. Er blijkt prima facie niet dat het gevoerde onderzoek niet volstaat. Verzoeker maakt prima facie niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissingen zijn genomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn. Een miskennis van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

2.3.2.3.11. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

I. CORNELIS